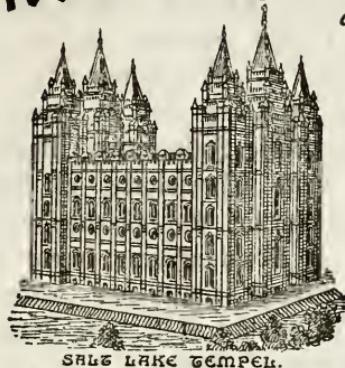

Skandinaviens Stjerne

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Ælden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de September 1901.

50de Aargang.

„Mormonismen“ og Montanismen.

Fra de sidste Dages Uddelings Begyndelse har Modstand mod dens Principper ytret sig fra forskellige Steder og Magter. I første Række kan nævnes den Modstand, der kommer fra de fleste, om ikke alle, af den nuværende Kristendoms mangfoldige Sekter. Den har ytret sig paa forskellig Maade, somme Tider ved Pøbelvold, hvor saakaldte „Ordets Forkydere“ (Præster) anførte rasende Pøbelhobe imod de Sidste-Dages Hellige og ødelagde deres Ejendom, skændede deres Kvinder og ihjelsløge deres Ledere; til andre Tider har den ytret sig paa andre Maader. Kirkens Lærdomme have været utsatte for stærke Angreb paa Grund af falske Angivelser, Spot, Spidsfindigheder og voldsomme Trusler. Dens Forkyderes Udtalerier ere blevne fordrejede og fravristede deres sande Mening, og Kirkens fremragende Mænds Bevæggrunde og Handlinger ere blevne hadefuld omtalte og have været Genstand for den forsørte Masses Forbandelser. Og Pressen i baade den ny og den gamle Verden har for største Delen støttet Prædikanterne i denne Strid.

Det har været umuligt for noget Blad at besvare alle de falske Beskyldninger, der som en Flod ere udgydte over de Sidste-Dages Hellige. Men The Deseret News har en Gang imellem paataget sig Forsvaret, mødt anførte Argumenter imod Kirken og beskennet Modstandernes løgnagtige Beskyldninger. Hvis vi vilde prøve paa at gendrive vor Tros Fjenders samtlige Bildsfareller eller tage Hensyn til en

Tiendededel af dem, vi ere opfordrede til at besvare, vilde det lægge Be-
slag saavel paa dette Blad som paa et Hundrede andre.

Vor Opmærksomhed er navnlig blevet henvendt paa et Angreb fra en Dekanus i den engelsk-biskopelige Kirke i denne Stad Søndagen den 30. Juni, og vi ville i Korthed omtale nogle af hans Påstande. Det mørkeligste Punkt i hans Foredrag er hans Udsagn om, at „Mormonismen“ er en Genpart af „Montanismen“. Ligheden imellem de to Systemer, som han gør sig Uimage for at bevise, er, at Montanisterne troede paa Montani profetiske Inspiration, ligesom „Mormonerne“ tro paa Josef Smith og hans Efterfølgere, at Montanisterne troede og „Mormonerne“ tro paa fortsat Åabenbaring og den apostoliske Kirkes mirakuløse Gaver, og „at Montanisterne troede paa Oprættelsen af det himmelske Jerusalem i Pepuza, ganske som „Mormonerne“ tro paa Oprættelsen af det himmelske Zion i Salt Lake City“.

Enten er den „ærværdige“ Dekanus i en sorgelig Uvidenhed angaaende historiske Fakta, eller ogsaa har hans Antipati mod „Mormonerne“ overvældet hans Dømmekraft og Sanddruhed. „Mormonismen“ har ikke mere Lighed med Montanismen, end en Apostels inspirerede Kaldelse har med en opdigtet gejstlig Dekanus' Embede.

Montanus optraadte i det andet Aarhundrede med Frygten som Midtpunkt for sin Missions Virksomhed; han prøvede paa at genopvække den første Kristendoms Aaland og havde to Kvinder, Prisca og Maximilla, som sine vigtigste Medhjælpere. De paastod at være i Besiddelse af Profetiens Aaland i samme Forstand som Agabus, Filippi Østre og andre, der besad profetisk Gave som en af de aandelige Gaver, der fandtes i den oprindelige Kirke. Deres Udtalelser fremkom i et Slags Vanvid, og deres Hensigt var at tilskynde til mere Faste og Bon, en fuldkommen Adskillelse fra Verden, en Beredvillighed, ja, endog en Higen efter Martyrdøden; de forbød Folk at gifte sig mere end een Gang og frævede strengere moralske Forpligtelser.

De tilhørte og stode i Samfund med den romersk-katolske Kirke. De søgte at udføre deres Virksomhed indenfor dens Enemærker. De ønskede ingen Adskillelse fra den. Denne Kirkes Autoriteter var Modstandere af dem, og nogle vare nødte til at adskille sig fra den og danne et eget Samfund. Men Historien bevidner, at „i Lærdomsspørgsmaal var der ingen virkelig Forskel paa Katolikerne og Montanisterne“. Det bevises derved, at Tertullianus, den Tids mærkværdigste Skribent, sluttede sig til dem, og hans Beskrivelse viser, at Montanismen kun var en Reaktion imod den katolske Kirkes Sekularisme. De kartageniensiske Montanister stred i Narevis for at opretholde deres Stilling i denne Kirke, og det eneste, der i Virkeligheden adskilte dem, var Spørgsmaalet om, hvorvidt Tomfruer burde være tilslørede eller ikke.

Hvad findes der nu i alt dette, som kan bevise, at „Mormonismen“

er en Genpart af Montanismen? Josef Smith, denne Tidernes Fyldes Husholdnings Profet, kom som en Moses, ikke som en Agabus. Han var i Besiddelse af den apostoliske Myndigheds Fuldkommenhed og Magt, som han modtog fra Peter, Jakob og Johannes. Hans Udtalelser fremkom ikke i „religiøst Vanvid“, men stille, forstandige og i den Allerhøjestes Navn. Han stod ikke i Samfund med nogen Kirke paa Jordens. Han kom for at genoprette Kristi Kirke i dens oprindelige Tilstand, Land og Fuldkommenhed. Han havde i sin profetiske Virksomhed ingen vindelige Enthusiaster som Medhjælpere, der paastod at besidde den samme guddommelige Myndighed som han; ej heller gav han Montanisternes Giftermaals-Ideer eller andre af deres Forordninger sin Tilslutning.

Vi lære af Historien, at „i Montani Tid var der ingen fastsat, guddommelig oprettet Samfunds-Organisation. Der var simpelt hen visse smaa Samfund af Troende, som vare forenede ved et føelles Haab og ved en ubestemt Organisation, der i fornødent tilfælde kunde lømpes i hvilken som helst Retning“. Ligner dette i mindste Maade „Mormon“-Kirvens prægtige Organisation, der kan betegnes som en fuldkomment Genpart af den Kirke, Kristus og hans Apostle personlig oprettede? Det er forunderligt, at en Mand, som gør Fordring paa historisk Kundskab og logisk Opsattelse, kan gaa saa langt bort fra Sandheden og Fornuftens, at han kan drage en saadan Sammenligning.

Det er sandt, at „Mormonismen“ indprenter Læren om en Fortsættelse i Kirken af Gaverne, som Kristus sagde skulle følge dem, som tro, og som den første Kirkes tidligste Medlemmer nød. Men hvis Kirken er en Genpart af noget i dette, saa er det af den oprindelige, rene Kristendom. (Se Mark. 16, 17.—18. 1. Kor. 12, 7.—26.) Hvis den „ærverdige“ Dekanus bifalder den almindelige theologiske Vildfarelse, at disse Gaver blot skulle nydes nogle saa Mør i Kirken, lad ham da betørke det Faktum, at Apostelen Paulus indbefatter dem iblandt Kirvens Legemes uadskillelige Dele, og at en Del ikke kan sige til en anden: „Jeg har dig ikke behov,“ hvor lille og tilshneladende ubetydelig den end maatte synes at være. Vi bede ogsaa alle, som indbilde sig, at Apostle og Profeter kun vare satte i Kirken for en lidet Tid, om at løse Apostlenes Udtalelser omhyggeligt, og de ville finde, at disse inspirerede Embedsmænd udgjorde en nødvendig Del af Kristi Legeme eller Kirken, at de vare nødvendige, „indtil det, som er fuldkomment, skal komme“, at Gud og ikke Menneskene satte dem i Kirken, og at de skulle forblive der, „indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erfendelse, til Mands Modenhed, til Kriste Fyldes voksne Alder“.

Den „ærverdige“ Dekanus anstrenger sig ligesaa forgeves paa at „fordoble“, naar han sammenligner Montanisternes lille Indsamling i Pepuza med, hvad han kalder „Oprettelsen af det himmelske Zion i

Salt Lake City". Det barnagtige i denne Sammenligning er indlysende. „Mormonerne“ paastaa ikke, at „det himmelske Zion eller det ny Jerusalem“ er i Salt Lake City; men selv om de gjorde det, findes der dog ikke noget i Oprettelsen af dette store Samfund, der har befriet denne Ord fra Ødelæggelse og lagt Grundvolden til en mægtig Stat, som har mindste Lighed med den lille montanistiske Forenings Sammenhold eller affondrede Organisation.

I Dekani Foredrag omtales ogsaa falske Profeter, og man faar det Indtryk, at enhver, som paastaar at være en Profet, maa nødvendigvis være falsf. Det er sandt, at Kristus forudsagde „falske Kristi og falske Profeters Komme“, og han sagde tillige, at hvis det var muligt, „skulde de endogcaa forføre de Udvalegte“. Men dersom Nutidens Gejstliges Ide, at der ikke skulde fremstaa nogen sand Profet, er Sandhed, vilde Jesus uden Twivl have sagt det med utvetydige Ord; da vilde de, som troede hans Ord, ikke blive forførte af nogen, der falsklig udgav sig for en Profet. Men i Stedet dersor sagde Jesus: „Dersor, se, jeg sender til eder Profeter og Vise og Skrifkfloge; og nogle af dem skulle I ihjelbla og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudsryge i eders Synagoger og forfølge dem fra en Stad til en anden, at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jordens, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias‘, Barachias Søns Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Altret.“ (Matth. 23, 34.—35.)

Den Kirke, til hvilken Dekanus hører, blev grundlagt paa den Sætning, at „hele Kristendommen“ var afvegen fra Alanden, Skiffen og Læren i den rene Kristenhed. Heraf kommer Nødvendigheden af dens Oprettelse. Den erklærede, at baade „Gejstligheden og Lægsolt“, Mænd, Kvinder og Børn, i alle Tidsalbre, Sekter og Grader af hele Kristendommen havde været nedsmukne i det affshelligste Afguderi i mere end 800 Aar. Dette var en af Folgerne af ikke at have inspirerede Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder og Lærere, hvilke Kristus gav til Kirken „til Embedets Forvaltning, til de Helliges fuldkomne Beredelse og til Kristi Legemes Opbyggelse“.

Nødvendigheden af deres Tilstedeværelse, Autoritet og Lære ses af den Forvirring og Strid, i hvilken Nutidens Kristendom befinder sig, der ogsaa udgaar fra den Kirke, Hr. Dekanus tilhører, og findes i selve dens Organisation. Ja, Kristi Advarsel imod falske Profeter er et Bewis paa, at der skulde være sande Profeter, og i Virkeligheden vilde Kristi Kirke være ufuldstændig uden dem, thi det var Profetiens Aand og Inspiration, der gjorde den til, hvad den var, og dette er en af dens særlige Udmærkelser, eftersom vi finde, at „Jesus Vidnesbyrd er Profetiens Gave“. (Aab. 19, 10.)

Den „ærværdige“ Dekanus beskylder den „mormonske“ Profet for at være en Mand, „der befalede sit Folk at give ham deres udelte Loyalitet

og alle de Penge, han kunde saa ud af dem". Det beviser, at Taleren maa tage sin Tilflugt til falske Vidnesbyrd som Argument. Profeten Joseph Smith var lige saa uegennytig en Guds Djener og lige saa elstet af sine Medmennesker som nogen, der nogen Sinde har levet. Han var altid en fattig Mand. Han modtog ingen Gage som den episkopalske og andre Kirkers høje Gejstlige. Han var i Ordets sande Menning ingen Lejesvend. Han levede og døde for de Principper, som Gud beskikkede ham til at indsøre. Han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og hans Karakter skinner med langt større Glans end de smaa religiøse Lys, der „prædike for Løn og spaa for Penge".

Angaaende de Prædikanters Fordringer, der angribe de Mænds profetiske Karakter og Levnet, som ere sendte af Gud, kunne vi med Sandhed sige, at enhver Dekanus eller enhver anden Gejstliges Stilling i den episkopalske Kirke er ejendommelig. De ere visseligen ikke Profeter, thi de tro ikke paa Profetiens Gave i vore Dage. De ere af samme Aarsag ikke Apostle. Deres Embeder har Nutiden oprettet. Det er en Del af Kirken, der modtager sin hele Myndighed fra den Kirke, den adskilte sig fra (romersk-katolsk). Deres Bisshopper vare den Gang katolske. Hvis den katolske Kirke med andre Dele af den hele Kristenhed havde været frafalderen i over 800 Aar, da vare de anglikanske Bisshopper i samme Tilstand som de andre. Men hvis den katolske Kirke var i Besiddelse af nogen guddommelig Myndighed, saa har den engelske Kirke ingen, thi den var banskat af den katolske Kirke, og dersor var den episkopalske Kirke i Følge sin egen Udtryksmaade „oprettet efter den engelske Lov", der ikke besad nogen som helst guddommelig Myndighed. Hvis den romerske Kirke havde tabt Myndigheden, kunde den engelske Kirke, som var en Del af den romerske, heller ingen have. Men paa den anden Side, hvis den romerske Kirke havde guddommelig Myndighed, da har den engelske Kirke ingen, fordi, som vi før sagde, den var sat i Ban og affsaaren af de romersk-katolske Myndigheder.

Den „ærværdige" Dekanus gør bedst i at varetage sit eget og lappe sit brøtsældige Kirke-Hegn, førend han gør flere Indgreb paa andre religiøse Partiers Omraader. De Samfund, som han angreb tilligemed „Mormon"-Kirken, ere uden al Twivl i Stand til at varetage deres egne Interesser, hvorför vi ikke behøve at sige noget til deres Forsvar.

Vi børe Vidnesbyrd om, at Gud i sin Maade igen har oprettet sin Kirke paa Jorden. Det er Kristi Kirke genoprettet. Den har samme Lære, Land, Gaver, Kræfter, Myndighed, Ordinancer og guddommelige Vidner. Den er ikke taget fra eller lig nogen af de religiøse Organisationer, der ere paalistede Menneskene, siden Apostlene hensov, og Lyset, som Herren gav til Verden, blev slukket ved uguadelige og voldsomme Mænds Hænder. Denne Kirke er kun en Genpart af den første kristne Kirke, og paa lignende Maade er den oprettet under Jesu Kristi umid-

delbare Insppirations Ledelse. Den er aaben for alle, som i Sandhed omvende sig fra deres Synder, og som have Tro paa Gud Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og den lover, at den Hellig-Alands Gave vil tildeles enhver, som adlyder Sandheden, hvorved de kunne erholde Kundskab om, enten denne Kirke er af Gud, eller den kun er et Menneske-Værk. Den vil til sidst blive herskende over den ganske Jord, og Væren for dens Sejr skal gives til den evige Fader, som vil være Gud over alle og for evigt velsignet.

(Deseret News.)

Konferencen i Malmö.

De Sidste-Dages Helliges Konference afholdtes i Fagforeningens Lokale, Folkets Hus, Skolgatan, den 13. og 14. August 1901. Nærværende vare: Apostel J. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Konference-Præsident P. B. Bunderson samt de i Konferencen virkende Missionærer. Nogle Eldster fra København vare ogsaa paa Besøg.

Det første Møde afholdtes Tirsdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Bunderson bød de Førsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Sammenkomsterne maatte blive til Nutte og Gavn for de besøgende.

Præsident Skanchy foreslog Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Bonner; alle Førslag vedtages enstemmigt. Han bar dernæst Bidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Herren har genoprettet i disse Dage, og som vi forkynde for alle. Det er i Overensstemmelse med Bibelen, hvorom enhver kan overbevise sig. Taleren formandede alle til at lytte til Herrens Sendebud, som nu findes iblandt dem, bærende Bidnesbyrd om Guds Evangelium.

Til Afveksling sang Søstrene Alexandra Löfdal og Sofie Wallgren „Herren har talet påanh“.

Apostel Lyman, med Afdøde J. F. Petersen som Tolk, udtrykte sin Glæde over at mødes med de Hellige og Venner i Sverige. Uagtet dette var hans første Besøg, var han dog bekendt med mange af Landets Sønner og Døtre og kendte dem som gode og ærlige Mennesker i alle Henseender. Han var nu kommen for at opbygge de Hellige i deres Tro og for at opmunstre Eldsterne, som ere komne langvejs fra for at forkynde Frelsens Plan — den samme, som Frelseren og hans Apostle lærte — med den samme Fuldmagt, som de besad. Hvis det var nødvendigt for Frelseren at modtage Daaben, vilde det være endnu mere nødvendigt for hnydige Mennesker. I Forbindelse hermed se vi, at Frelseren ikke henvendte sig til sin Tids store og i deres egen Indbildning ophøjede Præster, men til den lidet ansete Johannes den

Døber; hvorfor? „Thi det bør os saaledes at opfylde alt, hvad ret er,” sagde Frelseren til Johannes, som altsaa havde den fornødne Fuldmagt til at udføre denne hellige Handling. Taleren berørte ogsaa Myndigheden, som udfordres for at udføre Kristi Evangeliums Ordinancer; thi „ingen tager sig den Ere, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aaron“. Frelseren vidnede, at han var sendt af Faderen, og han udsendte sine Apostle paa samme Maade, som han selv var sendt. Han gav dem Himmeriges Riges Møgler, saa at hvad de bandt paa Jordens, var bundet i Himmelens, og hvad de løste paa Jordens, var løst i Himmelens. Denne Myndighed findes nu paa Jordens, og vores Eldster besidde den. Han bar Vidnesbyrd om, at Kristi Kirke igen er oprettet paa Jordens med de samme Embedsmænd, som den oprindelige Kirke havde, og den skal bestaa, til vi alle naa til Enhed i Troen.

Apostelen formaned Folket til at give Agt paa Budskabet, som Israels Sønner forkynde, og haabede, at Konferencen om muligt maatte bevare sin tidligere Stilling som den mest fremragende i Missionen. Til Slutning nedbad han Herrens Belsignelse over alle, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Onsdag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde i de Helliges Lokale, Wallagrænden 12, hvor Eldsterne afgave Rapport over Værkets Fremgang siden sidste Konference. Følgende Arbejde var udført: 5,602 Skrifter og 154 Bøger omfattede, 4,416 Fremmedes Huse besøgte, 1,593 evangeliske Samtaler og 144 Møder afholdte samt 4 døbte.

Eldsterne udtrykte deres Glæde over at forkynde Kristi Evangelium og følte Trang til at fortsætte dermed og om muligt overtræffe det udførte Arbejde. Efter at have lyttet til praktiske og tidsvarende Beretninger fra Præsidenterne Lyman og Skanchy blevet Eldsterne kaldte til at virke i følgende Grene: Malmö: P. B. Bunderson, J. N. Erickson og Carl Larsson; Helsingborg: S. J. og S. W. Niesson samt Charles Olson; Karlskrona: A. O. Larsson og William Olson; Kristianstad: Martin Jensen, Emil Jakobsson og N. O. Gyllenkrog samt i Ystad: B. P. Textorius og A. P. Christoffersson.

Konferencen fortsattes kl. 8 i Folkets Hus og aabnedes med Sang og Bon. Eldsterne Martin Jensen og N. O. Gyllenkrog talte om Evangeliets første Principper og Guds Riges Genoprettelse i de sidste Dage i Overensstemmelse med Abenbareren Johannes' Syn, som findes bescrevet i hans 14. Kapitel 6.—7. Vers.

Præsident Bunderson talte om Menneskets jordiske Tilværelse og om dets Bligter overfor sig selv, dets Næste og dets Skaber, den alvise Gud; det er det evige Liv at kende ham samt den, han udsendte, Jesum Kristum. Taleren omhandlede ogsaa Tilstanden imellem Døden og Opstandelsen, og til Slutning nedbad han Herrens Belsignelse over alle, som havde besøgt Konferencen, og sagde, at hvis de vilde give Agt paa

de Principper, som havde været omhandlede paa Konferencen, vilde de gaa en glædelig Tid i Møde.

Konferencen sluttedes med Sang, og TakSIGelse af Eldste J. N. Ericson. Carl Larsson, Skriver.

Den 15de September 1901.

Eldste Christian W. Christoffersens Dod.

Det er faldet i min Lod at meddele Venner og Bekendte det sørge-lige Budskab, at en af vore edle Sønner fra vort Bjerghjem, som var kaldet, beskifket og sendt hertil som Missionær og Budbærer af det frelsende Budskab, Eldste Christian W. Christoffersen fra Richmond Cache Co., Utah, blev angrebet af en dødelig Sygdom, der efter 9 Dages Sygeleje endte hans jordiske Tilværelse og Virksomhed iblandt os den 23. August Kl. 1 Eftermiddag. Han ankom hertil den 6. Maj 1900 og blev beskifket til at arbejde i Aarhus Konference; da han blev bort-kaldt fra denne Tilværelse, præsiderede han over Silkeborg Gren.

Bed Eldsternes omhyggelige Omsorg og ved Hjælp af Stedets Læge var der gjort, hvad der kunde gøres for at lindre Sygdommen og for at forebygge dens Fremstridt; men det stod ikke i menneskelig Magt at hindre hans Bortgang, og vi kunne deraf, at hans Tid var kommen, da han skulde gaa til en anden Sfære og hjælpe til at fremme det sidste Dages store Værk. Som han var i Livet, var han i Døden, tro mod sin Gud, mod Sandheden og mod sine Omgivelser; det kan med Sandhed siges om ham, at han nedlagde sit Liv paa Valpladsen, i Opfyldelsen af sine Pligter mod Herren og mod sine Medmennesker, og mere kan ikke ventes af nogen. Den unge, intelligente Mand blev saa at sige bortsnappet i sin blomstrende Alder — kun 23 Aar gammel, og vi kunne ikke til Fuldkommenhed udtrykke vor Bedrøvelse og Sympati for hans elskede, som han har ladt tilbage i sit Hjem; thi før han forlod Hjemmet, indgik han i Egteskab og fik en Hustru beseglet til sig, som uden Tvivl vil begrede Tabet af en trofast Mand og Fader, men som dog maa trøste sig ved Forhættelsen om en evig Genforening paa Opstandelsens skønne Morgen.

O! Genforenings store Haab,
Afdøde Slægters Fryderaab;
De Baand, os knytted' her, skal hist bestaa,
Naaer de Beseglede af Graven gaa.

Efter Sædvane blev Liget flædt og lagt i en Metalkiste, som blev lukket aldeles lufttæt og derefter nedsat i en dobbelt Trækiste, der blev forseglet med Lægens Erklæring saa vel som med den engelske og amerikanske Konsuls Segl. Den 25. August kl. 3 Eftermiddag blev der afholdt et Møde i Silkeborg, hvor 12 Eldster samt et Antal baade Hellige og Fremmede vare til Stede. Eldste James C. Petersen præsiderede; flere af Eldsterne talte og fremhævede deres Sorg over, at Døden havde berøvet dem deres trofaste Medarbejder, Broder og Ven; dog anerkendte de Herrens Haand i alle Ting. Kisten var aldeles dækket med Blomster fra velvillige Venner, af hvilke han besad mange.

Eldste John Christensen fra Preston, Idaho, er bleven hederlig løst fra sin Mission her for at følge med Kisten og varetage alt fornødent med Hensyn til Overleveringen af Liget til den Afdødes Hustru og Forældre i Richmond Cache Co., Utah.

Redaktionen.

Bonnens Magt.

Der er intet i nogen som helst religiøs Udvølelse, der giver saa megen Trost til den menneskelige Sjæl som at paakalde Herren. Bon! Dette Udtryk indbefatter mere, end vi somme Tider ere i Stand til at begribe. For det Individ, som i den rette Aland tager sin Tilslugt dertil, er den en Bekendelse af egen Svaghed og Udygtighed til uden Guds Hjælp og Bistand at gøre det, som er ret og behagligt i hans Øjne. Det viser en Tillid til ham, hvis Ret det er at regere. Det viser Individets Ønske om at øre Lysets Giver, anerkende hans Overlegenhed og boje sig i ydmyg Underdanighed for hans guddommelige Vilje.

Guds Hellige bleve i tidlige Dage formanedé til at bede uden Ophør, paakalde Herrens Navn ofte, anraabe ham om Visdom og føge ham med Fver om enhver Belsignelse, de følte, de trængte til. Nødvendigheden af dette blev til Overslod bevist ved de mange Belsignelser, der tildeles dem fra Tid til anden, og ved de Sejre, de opnaaede i deres Kampe mod Fjenden. Da David blev sendt ud imod den kæmpe-mæssige Goliath, anraabte han Herren om, at han maatte være i Stand til at lede Israels Hærskarer til Sejr, og Historien om denne Tildragelse er efterladt os som et Bevis paa Bonnens Kraft og som et Bidnesbyrd til Menneskenes Børn i Almindelighed om, at for dem, der ville sætte deres Forhaabninger og Tillid til Herren, gør det intet til Sagen, hvor stor den Overmagt er, som de stride imod; naar kun deres Sag er retsfærdig, ville de modtage en saadan Styrke og Hjælp, at Sejr vil krone deres Banner, og Fjenden vil blive fuldstændig overvunden.

Saaledes har Nationers og Individuers Historie været. Herren har bevidnet for dem, at hans Arm er ikke forkortet, saa at han ikke kan

frelse; ej heller er hans Øre tungt, saa at han ikke kan høre, men at den, som vil føge efter ham og forlade sig paa ham, vil modtage den Hjælp, som er nødvendig. Bønnen er i Sandhed et kraftigt Middel til at opnaa Menneskenes Fremtidsmaal. Uden den kunne vi ikke opnaa nogen sand Lykhalighed; Menneskenes Hjem vil uden den være øde; thi Trosten, der kommer fra en saadan Kilde, vil være fraværende i Sorgens og Prøvelsens Stund; Bønnen, som er i Stand til at anstaffe et Balsam for ethvert Ønde, er borte, og Hjertet er sønderrevet paa Grund af den tilsyneladende lidte Grusomhed. Digteren siger om Bønnen:

Bønnen er Sjælens øgte Sprog,
Stumt eller givet Røst;
Den skjulte Ild i Hjertets Krog,
Som bærer i vort Bryst.

O du, som har bragt os til Gud,
Bejen, Sandhed og Liv,
At Bønnens Sti selv vandred' ud;
Os Bønnens Gave giv.

Konferencen i Göteborg.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Lokalet i Plantagegatan 15, Göteborg, Torsdag den 15. og Fredag den 16. August.

Følgende Eldster fra Zion tilligemed de i Konferencen virkende Missionærer vare nærværende: Apostel J. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Missions-Præsident A. L. Skanchy samt Konference-Præsident N. Löfgreen.

Konferencen aabnedes Torsdag Aften kl. 8 paa sædvanlig Maade, hvorefter Kirkens almindelige og lokale Autoriteter foresloges og antoges enstemmigt. Præsident Skanchy talte derpaa om den Tilfredsstillelse og Glæde, der føles af enhver, som lever sin Religion i Oprigtighed. Han bad de Hellige ikke blive trætte i at virke for Evangeliets Udbredelse blandt deres Medmennesker. Koret sang til Afveksling.

Apostel Lyman, med Eldste J. A. Christensen som Tolk, sagde, at det var nødvendigt at besidde Guds Land for at forstaa Guds Hensigter med sine Børn. Der findes mange Samfund i den kristne Verden i Dag, som udfører et ødedelt Arbejde ved at opløste de Faldne; men en evig Frelse have de ingen Ret til at love dem. Og hvorfor ikke? Fordi de ikke besidde den Land, som giver Forstand til at adlyde Frelsens Plan. Den Hellig-Land er kun lovet dem, som omvende sig og lade sig døbe i Jesu Kristi Navn af Mænd, der ere retteligen bemindgede

af Gud. Naar vi komme i Besiddelse af den Aland, kunne vi fatte mange guddommelige Ting, der ikke kunne forstaas uden dens Bejledning. Det er en Gaade for os, som have annammet Sandheden, hvorfor alle Mennesker ikke kunne fatte en saa tydelig og klar Vaere; men ingen ved, hvad er i Gud, uden Guds Aland, og de Vilkaar, hvorunder denne erholdes, ere tydelige nok. Han haabede, at vi altid maatte leve saaledes, at Guds Aland kunde vaere med os.

Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Fredag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter over det udførte Arbejde siden sidste Konference samt erholdt værdifulde Raad af Præsidenterne Lyman og Stanchy. Følgende er den samlede Rapport af Arbejdet fra 1. Maj til 15. August: 7,318 Skrifter og 296 Bøger omfattede, 8,590 Fremmedes Huse besøgte, 1,561 evangeliske Samtaler og 253 Møder afholdte samt 24 døbte.

Fredag Kl. 4. Efter Sang og Bon talte Eldste E. Wallgren over Galaterne 6, 7. „Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han og høste.“ Han fremhævede, hvorledes Sodoma blev ødelagt formedelst sine Synder, samt hvorledes nogle blev velsignede formedelst deres gode Gerninger, da andre omkring dem forgift. A. Sjöström bevisste fra Skriften, at det er nødvendigt at have guddommelig Fuldmagt for at kunne handle i Kristi Navn, og at det er paa Grund af, at denne Fuldmagt mangler, at den nuværende religiose Uenighed og Strid finder Sted.

Nogle Missionærer sang til Afveksling »The time is far spent«.

Eldste H. A. Christensen sagde, at Englen, som omtales i Lab. 14, 6.—7., har gæstet Jorden og beredt Vejen for Evangeliet, som vi forkynde; men hvorledes modtager Verden os, naar vi forkynde dette Budskab? Den modtager os paa samme Maade, som Sandhedens Budbærere altid ere blevne modtagne, nemlig som Daarer og Bedragere; derfor blive vi bagtalte og urigtigt fremstillede. Eldste E. Anderson viste det urigtige i de saakaldte „Kristnes“ Paastand, at de have Fuldmagt til at prædike Evangeliet ved at tilegne sig Frelserens Ord til hans Apostle: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen.“ Denne Befaling tilegne de sig i aabenbar Strid med Ebr. 5, 4., der siger, at ingen tager sig den Gre uden den, som er faldet af Gud, som Aaron var. A. R. Larson sagde, at Evangeliet er en Livs-Kraft til Liv for den, som annammer det i Ædmighed; men for den, der forkaster det, er er det lig et tveægget Sværd. Frelseren selv ligner det ved en fortærende Ild, som opbrænder alt urent. Saaledes blive alle ved at annamme Evangeliet rensede og helliggjorte til en passende Bolig for Guds Aland, hvorved et nyt Væsen opstaar i det gamles Sted.

Præsident Skanchy bar Bidnesbyrd om Sandheden af, hvad Eldsterne havde talet. Han sagde, at Herren har paabegyndt et stort Værk ved at forene alt baade i Himlen og paa Jorden under eet Hoved, nemlig Kristus, og alt Israels Blod skal faa Lejlighed til at høre Evangeliet og til at adlyde det. Han formanede alle til at være agtpaa-givende og lydige mod den sagte, hvilende Røst, der altid leder os fremad i al Sandhed. Denne er ogsaa Missionærernes Hjælper og Vejleder med Hensyn til at opføge de oprigtige af Hjertet.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 om Aftenen. Eldste C. H. Carlson visste Daarskaben af at forsøge paa at bortrejsonnere Nødvendigheden af at adlyde Guds Bud og Lov. Vi ere endnu ikke naaede saa langt, at vi kunne satte Grunden til ethvert Bud, som Gud har givet os. Det er os nok at vide, at det er hans Wilje. Menneskene have i alle Tidsalder erholdt Belsignelser ved Lydighed mod Guds Befalinger. Dette beviser Naaman den Syrers Historie samt Israels Fremgang overfor sine Fjender, naar de vare lydige. — Eldste C. H. Carlquist talte om Evangeliets Indlemmelses-Principper og deres Nødvendighed.

Koret sang til Afveksling.

Apostel Lyman sagde, at de skandinaviske Folk have Aarsag til at være tæknemlige mod Gud for den religiøse Frihed, de nyde. Han formanede de Hellige til at virke med Missionærerne for Kristi Evangeliums Fremgang. Han fremhævede de store Fortrin, de Hellige besidde fremfor den hele Verden, idet de have annammet Evangeliet, gennem hvilket de erholde Belsignelser, der ere nødvendige til deres egen Belfærd og fuldkomme Frlse.

Præsident Löfgren takkede alle, som havde bidraget til at gøre Konferencen behagelig, samt oplæste Missionærernes Beskifkelser som følger: I Göteborg: N. Löfgren og H. J. Hansson; i Trollhättan: C. H. Carlson og Anders Nielson; i Sköfde: H. A. Christensen og J. P. Jensen; i Wingåker: C. E. Wallgren og J. H. Rose; i Norrköping: A. R. Larson og J. C. Christenson; i Westervik: C. H. Carlquist og Niels Larson; i Jönköping: August Sjöström og P. L. Ovist samt i Halmstad: Emil Anderson og Alexander Elgquist.

Præsident Skanchy udtalte en hjertelig Tak til Sangkoret og dets Leder, Niels Söderberg, for den udmarkede Sang under Konferencen.

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Apostel J. M. Lyman.

Carl H. Carlson, Skriver.

Konferencen i Kristiania.

Konferencen begyndte Lørdag den 17. August kl. 8^{1/2} om Aftenen i Lokalet i Østerhausgade 27. Af Eldster fra Zion vare til Stede: Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Hans D. Young, Præsident over Kristiania Konference samt følgende Missionærer: Oluf T. Pedersen, A. F. Ahlander, Carl Nielsen, Willard A. Christoffersen, Johan F. Christiansen, C. A. Halvorsen, Ole E. Olsen, M. G. Andersen, Andrew Swensen, Albert T. Knudsen, W. G. Olsen, S. P. Neve, Joseph A. Halvorsen, John Jensen, Martin Thomsen, T. A. Frederiksen, Lorenzo Andersen og O. F. Gudmundsen.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Willard Christoffersen bød de Førsamlede Velkommen. Oluf T. Pedersen gjorde nogle Beværkninger, hvorefter Koret sang. Præsident A. L. Skanchy sagde, at vi Dagen efter skulle have den Glæde at se en virkelig Herrens Apostel, og at han (F. M. Lyman) var lige saa stor en Apostel som Peter eller Paulus. Taleren glædede sig meget over, at Herren paa ny har talet til Jorden. C. A. Halvorsen talte over Evangeliets første Principper. Koret sang en engels Sang. Mødet sluttedes med Bøn.

Konferencen fortsatte Søndag Formiddag kl. 10 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Eldsterne Oluf T. Pedersen, Josef Halvorsen, M. G. Andersen og Albert T. Knudsen gav Rapporter over Værkets Fremgang i deres Virkefredse.

Koret sang Salme Nr. 2.

Apostel Francis M. Lyman talte, med A. F. Ahlander som Tolk. Han glædede sig ved den Frihed, vi nu for Tiden nyde næsten alle Begne, og talte om Madverens Bethydning og de Belsignelser, som følge dens rette Brug; han bar Bidnesbyrd om, at Herrens Templer ere opbyggede paa Jorden, og at Gud har Profeter og Apostle, samt at Kirken nyder de samme Belsignelser nu, som den gjorde i gamle Dage.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

kl. 3 om Eftermiddagen fortsatte Konferencen og aabnedes som sædvanlig. A. F. Ahlander gav en meget lovende Rapport over Frederikshalds Gren. Præsident A. L. Skanchy glædede sig meget over Folgets Elsværdighed og Humanitet. Han talte over Nebukadnezars Drøm og Daniels Udtydning af den. Koret sang „O, hvor herligt“.

Derefter foreslog Præsident A. L. Skanchy Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Apostel F. M. Lyman sagde, at en Apostels Besøg var sjældnere end en Engels, eftersom Englene ere saa mange. Han opmuntrede alle til at leve som Sidste-Dages Hellige og har Bidnesbyrd om Faderens og Sønnens Alabenbarelse til Profeten

Joseph Smith. Han sagde: Det var et tydeligt Tegn paa, at Herrens Ejendomme ikke havde været sendte siden Apostlenes Dage, at vi ingen historiske Beretninger have derom. Han bad, at Herren vilde blesse alle. Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Konferencen fortsatte Kl. 7 og aabnedes med Sang og Bon, hvor-
efter W. C. Olsen, Martin P. Thomsen og C. A. Halvorsen gave
Rapporter over deres Arbejde. Albert T. Knudsen og John F. Christian-
sen bar Bidnesbyrd. Præsident A. L. Skanchy talte om de store
Opfrelser, som Eldsterne havde gjort ved at forlade Hustru og Barn,
Fader og Moder, Brødre og Søstre for Evangeliets Skyld. Frelseren
antager ikke dem som værdige, der ikke kunne gøre dette for hans Skyld.
Han ønskede, at alle vilde syuge den ny Sang „Herren har talet paa ny.“

Koret sang til Afslutning.

Apostel F. M. Lyman læste fra Galater-Brevets 1. Kapitel og for-
klarede det. Han sagde, at vi var et liberalt Folk, som respekterede
enhvers Anstuelser, og at vi øste aabnede vores Mødehus for Fremmede
til at tale i, som f. Exs. det store Tabernakel i Salt Lake City, samt
at vi skænke dem den største Opmærksomhed. I Besten opvokse vi som
et selvstændigt og patriotisk Folk; vi have vores egne Karaktertræk, og
Erfaringen har gjort os til et kraftigt Folk. Taleren citerede fra Eje-
serne 4. Kapitel og viste, at disse Lærdomme staa i Kraft nu som den
Gang. Vi ville alle høste Belsignelse for, hvad godt vi gøre. Til
Slutning bar han sit Bidnesbyrd om Guds Riges Genoprettelse paa
Jorden.

Koret sang „Hosiana“.

Konferencen sluttedes med Takføjelse af Apostel F. M. Lyman.

Mandagen den 19. August Kl. 9 aholdtes Præstedømsmøde, hvor
Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed i de forskellige
Grene, og hvor de blev beskirkede til at virke som følger: I Kristiania:
Hans D. Young og Willard Christoffersen; Frederikshald: A. J. Ah-
lander, Lorenzo Andersen og John L. Christiansen; Frederiksstad: Chas.
A. Halvorsen og Thomas A. Frederiksen; Drammen: Oluf J. Pedersen
og Carl Nielsen; Laurvig: Albert J. Knudsen og Octavius F. Good-
mussen; Arendal: W. C. Olsen og Søren P. Neve jr.; Christianssand:
Ole E. Olsen jr. og Andrew Swensen; Eidsvold: Wilford E. Andersen
og Johan Jensen; Odalen: Martin P. Thomsen og Joseph A. Halvor-
sen. Missionærerne modtog mange værdifulde Raad og Lærdomme
samt blive opmuntræde af Apostel F. M. Lyman og Præsident A. L.
Skanchy, og efter Afflyngelse af Salmen »Hail to the man« sluttedes
Mødet med Takføjelse af Apostel F. M. Lyman.

Christian Johansen, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 255.)

Nutidens Åabenbaring forlanger streng Lydighed af de Hellige mod de verdslige Love i denne Uddeling. Æ en Åabenbaring, givet til Kirken den 1. August 1831, sagde Herren: „Vader ingen bryde Landets Love; thi den, som holder Guds Love, behøver ikke at bryde Landets Love. Værer derfor de foresatte Øvrigheder underdanige, indtil han regerer, der har Ret til at regere, og lægger alle sine Fjender under sine Fodder.“ (P. B. 58, 21.—22.) Og senere, den 6. August 1833, hørtes Herrens Ord angaaende denne Sag saaledes: „Og nu, sandelig siger jeg eder, angaaende Landets Love, det er min Vilje, at mit Folk skal iagttagte og gøre alt, hvad jeg besaler dem; og den Lov i Landet, der er forfatningsmæssig, som understøtter Friheds Grundsetninger og forsvarer Folket Rettigheder, tilhører alle Mennesker og er forsvarlig for mig. Derfor retsædiggør jeg, Herren, eder og eders Brødre i Kirken, deri at Æ begunstige den Lov, der er Landets Grundlov.“ (P. B. 98, 4.—6.)

Det Spørgsmaal er ofte blevet rettet baade til Kirken og til enkelte Medlemmer, om Kirkens Medlemmer i det Tilhørende, at Guds åabenbarede Ord og Fordringer og den verdslige Lov ikke stemme overens, ville være forpligtede til at adlyde Lovnen? Som Svar kunne vi anvende Kristi Ord, at det er Folnets Pligt at „give til Kejseren, hvad Kejserens er, og til Gud, hvad Guds er“. For nærværende Tid er Himmeriges Rige ikke oprettet som en jordisk Magt med en regerende Konge, der udøver umiddelbar og direkte personlig Indflydelse i verdslige Ting. Æ denne forholdsvis fri og oplyste Tid er der kun lidet Aarsag til at vente nogen direkte Indblanding i Menneskets Ret til at tilbede eller holde Andagt paa sin egen Maade; Folk har Ret til at bede iblandt alle civiliserede Nationer, og denne Ret er sikret ved, hvad vi kunne kalde den almindelige Lov. Ingen søgende Sjæl er affsaaret fra Samkvem med sin Gud, og gennem et saadant Forbindelses-Led kan der føges Lindring for trykkende Love og Oprejsning for Besværigheder, der paalægges af Magthaverne, som herske over Nationerne.

Afhængige af Forsynets alt styrrende Haand til Gunst for religiøs Frihed er det de Sidste-Dages Helliges Pligt at underkaste sig Landets Love. Ikke des mindre bør de bruge alle passende Midler som Borgere eller Undersætter af de forskellige Regeringer for at opnaa Frihedens Befsignelser med Hensyn til at udøve deres religiøse Pligter, ikke alene for sig selv, men for alle Mennesker. Det fordres ikke, at de uden Protest skulle finde sig i ulovlige Indskrænkninger ved uretsædige Love af deres Forfølgere; men deres Protest skal fremkomme paa en fredelig

og hensynsfuld Maade. De Hellige have praktisk vist deres Untagelse af den Være, at det er bedre at lide ondt end at gøre Uret ved blot menneskelig Modstand mod uretfærdige Myndigheder. Og hvis de Hellige ved saaledes at underkaste sig Landets Love, som mulig ville besindes at være uretfærdige og ødelæggende for den menneskelige Frihed, skulde hindres i at udføre det Arbejde, som Herren har bestillet dem, ville de ikke være ansvarlige for det mislykkede Forsøg paa at adlyde den højere Lov. Herren har paa en meget bestemt Maade anvist de Hellige deres Stilling og Pligter i slige Tilfælde: „Sandelig siger jeg eder, naar jeg giver en Besaling til nogen af Menneskenes Børn at gøre en Gerning i mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaa frem med al deres Styrke, og med alt det, de have, for at udføre den Gerning, og opøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem og hindre dem fra at udføre den Gerning, se, da bør det mig ikke mere at fordre den Gerning af hine Menneskenes Børns Hænder, men antage deres Offer. Og Synden, og mine hellige Loves og Besalinger's Overtrædelse, vil jeg gengælde paa deres Hoveder, som forhindrede min Gerning, i tredje og fjerde Led, saa længe de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre, Gud.“

Et Bevis paa en saadan Udsættelse af guddommelig Lov findes i Kirkens Fremgangsmaade i Gistermaals-Sagen. Det celestiale Egteskab var oprettet ved direkte Abenbaring, og mange af dem, der efterlevede det, følte, at det var en guddommelig Besaling til dem. Så ti Åar efter, at denne Lov var indført i Utah som en Kirke-Bedtægt, var der ingen Lov imod dens Udøvelse. Føderale Love begyndte i 1862 at erklære denne Lovs Udøvelse for ulovlig og strafværdig.

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Året portofrit.

In d h o l d .

„Mormonismen“ og Montanismen	273	Bonnens Magt.....	281
Konferencen i Malmö	278	Konferencen i Göteborg.....	282
Red. Bem:		Konferencen i Kristiania	285
Weldste C. W. Christoffersens Død	280	De Sidste-Dages Helliges Tro ...	287

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **N. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukket hos F. E. Bording (B. Petersen).